

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

12. fejezet

Harc a végsőkig

A Madrona, 11:39 perc.

Rettenetes intenzitással folyt az ádázküzdelem, amikor egy újabb hipertérlak nyílt, méghozzá a harctér kellős közepén. Kisvártatva egy döbbenetes méretű jármű kezdett kibontakozni a vörösesen ragyogó ablakból, csak az orra akkora volt, mint egy ori romboló. Ezen parányi kis porszemek közül egy az újonnan érkező bestia elé is tévedt, az úgy nyársalta fel a rombolót, mintha ott sem lenne.

Mire az ismeretlen rettenet belépett a normál térbe, már legalább hét ori hajó ütközött bele, egyikükből sem maradt több néhány hevesen izzó porszemnél. S ez még csak a kezdet volt. A huszonöt kilométer hosszú, tizenhat széles és négyezer méter magas fenevad még bele sem melegedett a harc hevébe. Összesen huszonnégy T4-es löveget helyeztek el rajta, s ezek mindegyike tüzelni kezdett. A kékesen izzó nyalábok egy szempillantás alatt keresztülszelték a célpontjaikat. Az ori rombolók egyszerűen darabokra estek az iszonyatos tüzertől, sok tachyonnyaláb nem csak egy, de legalább kettő, három ellenséges hajóval is végzett.

Természetesen, ahogy az minden ilyen helyzetben lenni szokott, az ori hajók visszalóttak az újonnan érkezett támadóra. A csillaghajó kékesen ragyogó pajzsai könnyű szerrel lepergették magukról a találatokat, nem hiába táplálta tizenkét generátor a két különálló elhárító mező energiáját. Időközben, a kékesen fénylő hajtóművek által meghajtott fenevad az antarion cirkáló felé vette az irányt, aztán fordulni kezdett. Úgy helyezkedett, hogy beleálljon az ori hajók ösztüzébe, ezáltal óvva a kisebb, gyengélkedő harcmadarat.

Gokarian sámánasszony döbbenet figyelte a barna csillaghajó burkolatát, amely még ez jókora, fekete betűkkel ráfestett feliratnak is otthont adott: „*TS Nagasaka*”

- Ők nem a tudjuk kik – sóhajtott fel a navigátor. – Ez a kaptár nem az övék.

- Ez az emberek kaptára... ez egy anyahajó – taglalta az egyértelműt Gokarian.

- Hívnek minket! – mordult fel a társalgó.

- Hallgassuk – bólintott egyet a sámánasszony. Azzal a társalgó lenyomott néhány holografikus gombot a terminálján, és egy ősz hajó férfi jelent meg a kivetítőn.

- Itt Marcus O'Neill admirális az antarion hajónak, maradjanak mögöttünk, amíg újratöltik a pajzsukat! Hagyják csak ránk a nehezét! – a meglepő mondatok után az adásnak vége szakadt, mindenki csak lesett az idegenek közül.

- A Birodalom feltámadt... – suttogta végül egy rejtelmes, ismeretlen hang.

- Rendben van Pyke, járassuk be az új zászlóshajót! – nevetett fel jóízűen Marcus. – Haigen bármelyik pillanatban itt lehet, addigra takarítsuk el a szemét nagy részét!

- Ugye tudod, hogy ez a hajó sem mindenható? – mordult fel az első tiszt. – Oké, elég masszív egy monstrum, az igaz, de nem tudunk elpusztítani a megmaradt ori hajókat, még mindig túl sok az a kétezer-háromszáz.

- Nyugi, addigra már itt lesznek!

- Egy fenét lesznek, a pajzsok már így is csak 99%-on vannak.

- Óh, te szegény – kacagott egyet O'Neill. – Na, takarítsunk!

A parancsot tettek követték. A Nagasaka minden állásból tűz alatt tartotta az ellenséges erőket, miközben az antarion cirkáló a fájó sebeit nyalogatta. Nem mentek el, pedig már maradniuk sem lenne értelme. Minden esetre, a jelenlétükkel azért komoly szerepet játszottak a harctéren – egy helyben tartották az anyahajót.

Az álló célpontot könnyebb eltalálni, már csak valahogy el kellene pusztítani. Egy ekkora monstrum esetében ez valami rettenetesen nehéz feladat, ugyanis nem lehet megmaradni a közelében. A Nagasaka minden ellenséges hajót megsemmisített, ami csak a közelébe mert jönni. Huszonnégy rettenetes T4-es löveg állt szemben a leghengerlő túlerővel, legalábbis a harc kezdetén. Aztán, hogy enyhítsék a túlerő nyomását, a birodalmi hajó torpedókat indított.

Egy szabvány anyahajó fedélzetén kétszázötven vetőcső található, mivel ez is ebbe a kategóriába tartozik, csakugyan ennyi narancsosan izzó robbanófej hagyta el a törzsét. A parányi pontok nem tűnnek valami eget rengető fölénynek, de a pajzsmódulátoraik révén könnyedén átsuhantak az ellenséges hajók pajzsán. Mivel az ori hajók reménytelenül primitívek a birodalmi anyahajóhoz képest, ezért néhány torpedó is elegendőnek bizonyult a megsemmisítésükhöz.

- Apám, hogy mennyit tud az új játékszerünk! – mosolyodott el O'Neill, miközben a Nagasaka roppant lövegei megállás nélkül szedték az áldozataikat.

Az ütközetet elnézve, tényleg nincs túl sok minden, ami szétszedhet egy ekkora monstrumot, O'Neill el is tűnődött azon, hogy mi lehetett azoknak a veszte, akik eredetileg építették az anyahajókat – elvégre, ők csak kölcsönvették a bestiát, s ez már egy másik történet. Időközben egy újabb ori titán hamvadt el a T4-es lövegek ösztüze által, s újonnan megnyilvánult a döbbenetes méretű fenevad tűzereje. Nem tartott sok időbe, hogy ötven, sőt száz ori hajót is eltakarítsanak a harcmezőről.

- Pajzs 82%-on, a túlerő megteszi a hatását – jelentette Pyke.

- Könnyebb lenne, ha nem kellene megvédenünk azt a cirkálót. Ezeknek a hajóknak inkább a gyors rajtaütések fekszenek, amikor egyedül vannak. Flotta-flotta elleni harcban csak falkában, húsz-harminctagú csoportokban hatásosak igazán.

- Ez is benne volt a feljegyzésekben? – érdeklődött a tiszt.

- Nem, ez pusztán logika. Bárkik is építették ezt a vackot, biztos nem álltak meg néhány tucatnál. Több száz, vagy akár több ezer is a rendelkezésükre állhatott. De... úgy tűnik, nekünk már csak a maradék jutott, amíg nem kezdjük el gyártani őket.

Az nagy munka lesz... – gondolta magában Pyke, aztán valami felvillant a terminál egyik képernyőjén. Egy újabb armada tűnt fel a láthatáron, Haigen admirális hada. A jókorára hízott birodalmi flotta végül megérkezett, s annak rendje és módja szerint, hátba támadták az ellenséget. Mialatt a szürkés csillaghajók megállás nélkül törtek elő a hipertér vörös fátylai közül, hívás érkezett a Nagasaka hídjára.

- Haigen beszélni akar veled – jelentette Pyke.

- Csevegjünk csak, nem mintha a galaxis történetének a legmonumentálisabb csatáját vívnánk az imént... – húzta a száját Marcus.

Ahogy ezt végigmondta, Alex határozott arca máris kivetítésre került.

- Áh, O'Neill, jó újra látni – dűnnyögte a meglehetősen élethű hologram.
- Téged is, csak nem most – gúnyolódott egy kicsit a férfi.
- És, honnan ez az új... ízé? Néha engem is beavathatnátok a részletekbe.
- Valóban, de ez így volt meglepetés.
- Úgy látom, a konstrukció egy az egyben megegyezik annak a tervrajzával, amit kétszáz évvel ezelőtt szereztünk. Logikus, hogy neked, a Birodalmi Flotta vezérének adták az első darabot. De áruld már el, hogy sikerült megépíteni?
 - Ezt nem mi építettük – felelte a férfi. – A tudás már megvan hozzá, de tudod, hogy van ez. A fejesek látni akarják, hogy szuperálnak a már meglévők, és csak aztán fognak komoly pénzeket beleölni. Én is köztük voltam, de engem már meggyőzött.
 - Akkor elárulnád, hogy honnan van ez a bestia? – türelmetlenkedett Haigen.
 - Titok... köze van a drákokhoz, meg az Örvény galaxishoz.
 - Reménytelen... – sóhajtott fel a férfi. – Oké, akkor te hogy kerülték ide? Mi van a Tejútal, nem azt kéne megvédened az Aschenektől?
 - Ja, az a probléma már megoldódott. Ők sem csípi ezeket a kicsikéket. Most ellentámadásban vagyunk, anyahajókat küldtünk mind a három ostrom alatt álló galaxisba. Meg kell mondjam, egész jól haladunk, még a Pegazuson is.
 - Ez remek, tehát nyeresre állunk.
 - Még hozzá ezeknek a monstrumoknak köszönhetően...

Néhány perccel később, már semmi sem maradt az ellenséges flottából, csupán egy hatalmas, izzó, tüzes roncsstenger maradt utánuk. Igaz, ebben a halmazban rengeteg birodalmi hajó is volt, de közel sem annyi, mint ori. Nagy veszteségek, egy váratlan szövetség, valamint a Birodalom egyik legerősebb hajójának a bevetése kellett hozzá, de végül győzelemmel zárult a madronai ütközet.

Mivel az ori flotta az utolsó leheletéig küzdött, a vezérkar úgy becsülte, nem maradhatott többjük két-háromszáz cirkálónál, ami azt jelenti, hogy egy jó ideig nem fogják fenyegetni az emberiséget. Sőt az anyahajóknak köszönhetően, talán már sosem. Azonban mindig lesznek új ellenfelek, mindig lesznek új fenyegetések, és ezt az antarianok is belátták. Most épp erről folytatnak párbeszédet O'Neill admirálissal.

- Nagy ára volt a győzelemnek, ha valóban annyi anyahajó van a birtokokban, mint mondjátok, akkor a birodalmatok már feltámadt az egykori hamvaiból. Ami ősi volt, az immár a jelen szerves része lett, amit elveszettnek véltünk, most már komoly erőt képvisel a kezetekben. Az emberiség immár készen áll egy magasabb szintű háborúra. Most már fel tudjátok venni a harcot az Árnyvírus alkotóival – mondta a sámánasszony, újabb kérdéseket ütve Marcus fejébe.

- Mi nem akarunk háborúzni velük.
- De ők igen. Nekik a harc a lételemük, a Fém pedig a gyöngeségük, de a legfőbb erősségük is egyben. Hamarosan megtudják, hogy mi történt itt, hogy mi történt mindenhol, ahol bevetettétek az új fegyvert. Ha ez megtörtént, megindulnak majd a Föld és az egész emberiség ellen. Ezt a harcot egyedül kell megívnotok.

- Mert? Csak így otthagynátok minket? – hitetlenkedett a férfi.
- Belőlünk nem maradt annyi, hogy még egyszer szembeszállhassunk velük. De ti... ti gyorsan szaporodtok és tanultok, sőt a replikátoroknak köszönhetően rengeteg anyahajót építhettek, rendkívül rövid idő alatt. A ti küldetésetek immár nem más, mint a közös ellenség megállítása. Ehhez még rengeteg anyahajóra lesz szükségetek, sok Fémet kell még találotok hozzájuk, de mi úgy érezzük, hogy készen álltok majd, amikor eljön a pillanat. A birodalmatok nagy és erős, ki faja állni a próbát.
- Köszönjük, de... – mondta volna a férfi, ám ekkor az antarion hajó megfordult és tovatűnt a mindenségben.
- Ők magukra hagyták az emberiséget.

Néhány órával később, Marcus az asztalánál ült, a kabinjában. Hosszú nap volt a mai, győztes nap olt a mai, ilyenkor minden nagy hadvezér megérdemel egy kis pihenést. Erre ő, az admirális, még mindig csak dolgozik.

Hirtelen valaki kopogtatni kezdett az ajtón.

- Mi van?! – mordult fel a jól megtermett férfi. Ekkor egy bájos, fiatal nő lépett be az ajtón. Odasétált a feletteséhez, aztán egy adattárolót nyújtott neki.

- Uram, attól tartok, hogy a testvére, Samuel O'Neill elesett. Egyezik a DNS, nem kell azonosítania a holttestet – Marcus eleinte fel sem fogta a hírt. Csak nézett és nagyokat pislogott, aztán nagy nehezen elvette az adattárolót és meredten bámulni kezdte a tényeket. Lexy kedvesen és együtt érzően sétált mögé aztán átkarolta a hátát és egészen hozzásimult a férfi testéhez.

O'Neill a nyakán tisztán érezte a nő barna hajtincseit és a finom szuszogását.

- Sajnálom...

- Hogyan? – elégelte meg a találgatást Marcus.

- A csata során komoly találatok érték az Artemist, Hiagen nem szólt róla, tudod, milyen hiú szegény, ráadásul már ezelőtt az ütközet előtt is kész roncs volt az a hajó. Még a replikátorok sem tudnak mindent egy pillanat alatt helyrehozni.

- Hogyan?! – vágott az asztalra Marcus.

- Az egyik találatkor az öcséd felbotlott és beleesett egy kiálló fémdarabba. Nem túl dicső, vagy nemes halál az ilyen... de megesik. Még egyszer sajnálom.

- Már megtörtént, nem tehetünk ellene – látta be O'Neill. – Tudod, a hősök sosem kapnak méltó halált, kivéve akkor, amikor a végzetük teszi őket azzá. Az eleven hőseinknek sosincs méltó halála. Csak lekaszálja őket egy sortűz, vagy belesnek egy kiálló fémdarabba. Ilyen az élet...